

LEO BUTNARU

JURNALUL UNEI EPOCI

1969 – 2022

volumul 10
2015-2017

TIPO MOLDOVA

Leo BUTNARU

JURNAL

Vol. X

2015–2016–2017

Colecția ACADEMICA
OPERA OMNIA

TIPO MOLDOVA

2015

6.I.

Am avut oaspeți și în ziua de ieri. Chiar dacă eu (...convalescentul) speram la o... păsuire, Zinovia nu s-a lăsat – (s-)a pregătit, chiar a așteptat oaspeții, s-a bucurat de ei, ceea ce, în fine, am făcut și eu, chiar dacă retras ceva mai înainte de retragerea tuturor.

– Bună seara.

– Vă rog să nu vă impuneți altora părerea personală...

7.I.

Nu pot onora invitația lui Gellu Dorian de a fi prezent la manifestările eminesciene de la Botoșani. Aceeași problemă: trebuie să stau cuminte, liniștit, acasă, până mă tocmesc cât de cât, până mi se întărește, concrește sternul. Însă, cunoscând deja lista nominalizaților, mă gândesc că s-ar putea gafa la alegerea câștigătorului, cum s-a întâmplat în alte cazuri...

Erich Maria Remarque: „Oricât ar părea de straniu, însă tot felul de necazuri și nenorociri din această lume vin foarte adesea din partea inșilor mici de statură; ei au un caracter mult mai certăreț și mai energic decât persoanele înalte”.

De pe aici, din stânga Prutului, în special din Chișinău, eu aș putea „recruta”, pentru exemplificare, o menajerie întreagă! Ghemiși de prin redacții, edituri, unii dintre ei și cu deficiențe fizice, malformații, ca să nu le zic handicapați. Dar nu de ieri, de azi cei cam bătuți de soartă își arată colții, mârâie, se târâie. Pixuri cu otravă în loc de pastă.

Din nr. 1-2 al „României literare”, la „Ochiul magic”: „Într-o emisiune de televiziune din 27 decembrie trecut, acad. E. Simion a făcut câteva referiri la USR, al cărei membru nu mai este de patru ani, suspendat fiind, conform Statutului, pentru neplata cotizației. Lipsa calității de membru nu-i interzice, desigur, fostului președinte al Academiei Române să aibă opinii, fie și critice, despre principala organizație a breslei scriitoricești. Cu elementara condiție de a fi corect informat. Opiniile exprimate în

emisiune fac parte din categoria dezonorantă a celor numite popular după ureche. Și nici măcar după o ureche muzicală. Acad. E. Simion nu și-a dat câtuși de puțin osteneala de a ști despre ce vorbește. Remarcând în trecere că URȘ ar fi devenit un fel de sindicat, acad. E. Simion se face vinovat de aroganță față de colegii săi, care, vezi Doamne, ar fi niște bieți asistați social, incapabili să trăiască pe picioarele lor. Sigur că unii scriitori au nevoie de URȘ ca să poată trăi, de n-ar fi decât faptul că statul nu poate subvenționa literatura în absența unei organizații proprii. Acad. E. Simion uită că indemnizația de merit, la care s-a referit doar ca să-l laude pe Adrian Păunescu, a cărui inițiativă, ce e drept, aceasta a fost, n-ar fi existat, dacă URȘ n-ar fi existat. Nici suplimentul de pensie. Amândouă aceste legi au fost posibile ca urmare a faptului că URȘ și celelalte Uniuni de Creatori, de care E. Simion nu pare să fi auzit, sunt asociații de utilitate publică. N-a auzit nici de faptul că indemnizația, de care beneficiază și d-sa ca academician, a fost majorată recent, adică pusă în acord cu legea, grație efortului URȘ și al celorlalți membri ai ANUC. Mai e cazul să-i atragem atenția că rostul sindical al URȘ nu merită a fi recunoscut din vârful buzelor? Ca să nu vorbim de faptul că e departe de a fi singurul rost al asociației breslei noastre. În ciuda dificultăților financiare din ultimii ani, din cauza crizei economice, dificultăți depășite în momentul de față, URȘ a avut numeroase programe literare, în țară și în străinătate, care n-au trecut neobservate de oamenii de bună-credință, categorie din care acad. E. Simion nu mai face parte de mult timp. Pentru multe din aceste programe – Gala Poeziei, Turnirul de Poezie, Colocviul Romanului, Festivalul Național de Literatură de la Cluj, Gala premiilor sau, întrerupt de trei ani din motive ușor de bănuț, Festivalul „Zile și Nopti de Literatură” de la Neptun (la care au participat și au fost premiați mai mulți laureați Nobel) – și le-am menționat doar pe câteva dintre cele organizate de conducerea centrală, numeroase altele datorându-se Filialelor, URȘ a obținut finanțarea Guvernului, a Ministerului Culturii și a unor autorități locale. Am și fost aspru criticați pentru asta de colegi ai noștri. Văicăreala acad. E. Simion (a se vedea emisiunea) pe tema pretenției nepăsări a statului față de cultură se dovedește un pur exercițiu demagogic și sună rău în gura unui scriitor rupt de interesele breslei și neîn stare să facă efortul minim de a se informa despre viața ei de zi cu zi. Iată că, domnule academician, statul s-a implicat cât se putea de substanțial în condițiile date. Nu fără strădania conducerii actuale a URȘ, de care nu aveți (mai exact, nu doriți să aveți) idee. Și dacă mai era nevoie de o dovadă a relei-credințe a acad. E. Simion, să spunem și că i-am găsit numele pe un protest menit să blocheze cea mai importantă lege din deceniile postcomuniste privitoare la cultura scrisă și anume bugetarea revistelor literare. Doar literatura și arta plastică din cadrul ANUC

27.II.

Asta e: de când lumea, omul se mai ia pe gânduri, e dus de acestea aiurea, în visări aievey sau cine știe ce griji, probleme, subiecte, teme. Cum s-ar spune, se mai întâmplă...

Astfel că eu, dejunând bine mersi, strâng de pe masă și mă îndrept spre locul de muncă, la birou. Dar o aud pe Zinovia întrebând, bineînțeles nedumerită: „Dar de ce ai pus pachetul cu pâine în lavoar?”... Păi, asta mă întreb și eu: cum de am pus pâinea în lavoar?! Mda, dusul pe gânduri... Dar chiar așa?... Probabil, acesta ar fi primul caz din istoria omenirii (de când a fost inventat lavoarul încoace), când cineva pune pâinea în chiuveta de spălat vesela... Uite că așa putea intra în cartea recordurilor...

Vestea cea neagră: azi, la Bacău, a murit dragul prieten Sergiu Adam. Luminos și generos, și-a construit și și-a dus cu demnitate destinul de om și poet. Adio, Adame; Adam – Om însemnând!

28.II.

Ieri, am primit un mesaj de la fiul poetului Paul Mihnea, Boris. Mi se adresează sfătuit de Chiril Covalgi. Inițial, îmi spune ce știu f. bine ce a tradus tatăl dumisale. Apoi, dacă ar transcrie (nu el; el nu cunoaște limba română) din grafia chirilică a „moldoveneștii” de altă dată traduceri din Rilke și Valéry (dar mai întâi mă întrebă, dacă acești mari autori au fost traduși, mai înainte, în... românește...), ar exista vreo posibilitate ca ele să fie editate.

Îi răspund că l-am cunoscut relativ binișor pe Paul Mihnea, l-am vizitat etc., ceea ce se poate înțelege și din fragmentele de jurnal, publicate în iulie 2012, intitulate „Paul Mihnea: între hingher și Demiurg”.

Revine Boris, spunându-mi de montările sale în teatru, că acum locuiește la 2,5 ore timp-distanță Moscova etc.

Îi dau un răspuns încurajator, urmează să facă ce și-a propus, apoi demersul pentru USM – Ministerul Culturii, oferta editorială etc.

29.II.

Boris Mihnea, pentru a confirma valoarea de traducător al tatălui său, reproduce, în grafie chirilică, acest exemplu din Rilke:

Пе повырнишул перней ридикат
образул луй ера тэгэдуинцэ,
яр тот че луме фу ши куноштинцэ,

CUPRINS

2015..... 5

2016..... 125

2017..... 330